

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 897

פרשת ויצא ט' כסלו תשע"ט - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

ח"י אדר תש"ס - ח"י אדר תשע"ח
ח"י שנים להסתלקותו של הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א

מאמרותי

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו

פירש רש"י: "האבנים התחילו מריבות זו עם זו. זאת אומרת: עלי ניח צדיק את ראשו וזאת אומרת: עלי ניח צדיק את ראשו. מייד עשאוה' אבן אחת". אפשר לבאר את ענין מריבת האבנים" כדלהלן:

הנה, יעקב ברח מעשיו שרצה להורגו ובדרך לקח אליפז כל מה שהיה לו יתכן איפוא שיעקב יסיק מסקנה מוטעית שכל האירועים הללו אשר התרחשו אצלו נגרמו בשל חטאיו, וכלשון הגמרא במסכת ברכות (צ, א): "שמא יגרום החטא" ופירש שם רש"י: שמא חטאתי". לכן בכדי לעקור ממנו מחשבה זו הראו לו מן השמים המשך בעמוד הבא

זכר לאירועי השבוע

אף פעם לא מאוחר

זה קרה השבוע. שלושה יהודים "באים בימים" הסתובבו בשכונת בתי-אונגרין כראשיהם מגולים. אחד מחסידי "תולדות אהרן" ניגש אליהם ושאל אותם האם מחפשים פה דבר מה? סיפרו לו השלושה שהם מתגוררים בבית אבות במרכז הארץ

בתמונה נראה יהודה בן ה-81 שיחי מניח תפילין לצידו עורך העלון שיחי

והיום הם יצאו לטייל ברחובות ירושלים, תוך כדי שהוא משוחח איתם הבחנתי בהם והצטרפתי לשיחתם, בתום דקות ספורות, הזמנתי אותם לעלות לביתי בכדי שיניחו תפילין.

בתחילה הם סירבו ואולם לבסוף הם אמרו לי: "בגלל שאתה מדבר איתנו בנימוס, נעתר לבקשתך".

בשעה שהנחתי להם תפילין בביתי, עלתה בליבי השאלה מדוע דוקא היום זיכני ה' באורחים שכאלה? ואז מייד נזכרת: היום ה' בכסלו הוא יום הולדתו של מורי המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א והוא הרי תמיד המשך בעמוד אחרון

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להאזין לשיעור בדף היומי ובפרשת השבוע מפי עורך העלון הרב עידו ובר שליט"א במערכת "קול הדף": 02-6400000

נקיי הדעת שבירושלים

לחיות את השניות

שבת. הוא למד את המסכת לעומקה ולרוחבה עם כל הפוסקים בעיון רב. לא עבר עליו יום מבלי שיעסוק ויהגה במסכת זו ובתוך כל ידיעת התורה שלו, בלטה הבקיאות בעניני שבת אותה קנה ביגיעה רבה ובהתמדה שלא תשוער. הוא חיבר והכין לדפוס ספר בן שלשה כרכים בהלכות שבת אולם לא זכה לראותו יוצא לאור עולם משום שהספרים נשארו בביתו בעת המנוסה מן העיר העתיקה בשנת התש"ח.

הגאון רבי שמואל תפילינסקי זצ"ל. פלא הפלאות היה שנולד ביום השבת ונפטר ביום השבת.

מות מופת של אדם גדול בתורה היתה דמותו של הגאון רבי שמואל תפילינסקי זצ"ל בעל "קונטרס הצוואה". שקדן נפלא היה מימי עלומיו. סדר יומו התחיל בדרך כלל בחצות הלילה אז ערך תיקון חצות ולאחר מכן התיישב ללמוד עד תפילת ותיקין. אחרי התפילה נשאר ללמוד כמה שעות עטור בתפילין וכשהלך לאכול פת שחורית היה זה אחרי כעשר שעות של יגיעה בעבודת ה' כך כל ימיו עד אחרית ימיו, אלא שאז היה עושה זאת לסירוגין, יום כן ויום לא מחמת חולשה.

ארע פעם שסגרו את השער של בית המדרש בשכונת בתי נייטין בו למד, כך שהלומדים והמתפללים הוצרכו ללכת מסביב. באותם ימים פגש רבי שמואל את הגבאי ושאלו מתי יפתחו ובדברו עשה לו חשבון זריז כמה רגעים לקח לו כל סיבוב, לכמה זמן זה הצטרף בו יכול היה ללמוד דף שלם ואם זה ימשך, יגדל החשבון, לכך וכך דפים. כך חי את האושר והזכות בכל מילה של תורה. בתוך כל לימודיו בלט לימודו התמידי בלימוד מסכת

סיפור קטן על יהודי גדול

השבוע לפני כ-24 שנים נחגגה ב-ה בכסלו סעודת הודאה רבת משתתפים במלון "המרכז" שבירושלים בכדי להודות על החלטתו הניסית של המשפיע רבי משה ובר זיע"א לאחר דום הלב שעבר שבועות ספורים לפני כן. לפני מספר ימים סיפר לי הרה"ח רבי פנחס קלר שיחי מירושלים שכשהוא פגש לראשונה את רבי משה לאחר החלטתו, אמר לו ר' פנחס שיהודים רבים מודים לה' על כך שהחזיר לחיים את המשפיע. הגיב ואמר רבי משה: "אם כן, כדאי היה לעבור את כל מה שעברתי, בכדי שיהודים יהללו וישבחו את ה' יתברך".

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284 את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

הדלקת נרות מוצאי שבת

ירושלים: 5.18	ירושלים: 4.04
תל-אביב: 5.19	תל-אביב: 4.18
חיפה: 5.19	חיפה: 4.08
באר-שבע: 5.20	באר-שבע: 4.19
רבינו תם: 5.56	

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו יפנה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

מאמרותיו המשך מעמוד קודם

שהאבנים מריבות זו עם זו וכל אחת רצתה שעליה יניח יעקב את ראשו מפני שהוא צדיק ואל לו ליפול ברוחו. והסיבה שהודיעו לו זאת דוקא באמצעות אבנים, תובן על פי הגמרא (מסכת תענית דף יא): "אבני ביתו של אדם מעידות בו". ואם זה

הוראה למעשה

"ראוי לאדם שיעמוד במקומות הנכבדים באימה וביראה ובתוספת קדושה ויהיה מורא שמים עליו בדיבור ובמחשבה ובמעשה. על כן המספר שיחת חולין בבית המדרש או בבית הכנסת אפילו שלא בשעת לימוד מעליו והוא איסור נוסף על איסור של שיחת חולין". (של"ה הק'), הגהת החיד"א: "ירעש כלבנון מדברי הזוהר הק' (ח, ב קלח) שהמדבר בבית הכנסת – אין לו חלק באלוקי ישראל ח"ו".

המקור בפרשה: "ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה"

הוראה למעשה

אין ראוי לאדם שיהיה בהול לממון, אלא עליו להסתפק בצרכים הכרחיים. הלא תראה שיעקב אבינו לא שאל כי אם ההכרחי והוא "לחם לאכול ובגד ללבוש". (של"ה הק')

המקור בפרשה: "ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש"

הוראה למעשה

נושאים בפרשה

"וישק יעקב לרחל וכו' ויבן"

פירש רש"י: לפי שבא בידיים ריקניות". צריך להבין: איך יתכן שיעקב אבינו עליו השלום בכה על שאין בידי נזמים, צמידים, וטבעות? ניתן לתרץ שיעקב צפה ברוח הקודש מה שיכול לבוא עליו על ידי לבן הרמאי שרימה אותו וגרם לו צער גדול וכפי שמבואר בפירושו של ה"אור החיים" הק' על הפסוק "ויהי בערב": "צער גדול גרם (לבן) בהטעיית הצדיק וכו' ולצד שחשב (יעקב) ברחל ועשה פעולתו בלאה, נתפזרו בחינות הקדושה ותחלש גבורת הקודש" (עד כאן לשונו)

במידת הפורענות (כפי שמדברת שם הגמרא), על אחת כמה וכמה במידה טובה שהיא מרובה, והסיבה האמיתית לרדיפת עשיו היא – שטבע הרע לשנוא את הטוב. (מתוך הספר "ירימם משה להגה"צ המשפיע הרב משה וובר ז"ע"א)

"ראוי לאדם שיהיו דבריו בנחת ובדרך כבוד".

המקור בפרשה: "ויאמר יעקב אחי מאין אתם". הנה יעקב קרא אותם אחים. (של"ה הק')

הוראה למעשה

"ראוי לאדם שישתדל להישיר האנשים אל הטוב בדרך מוסר ובענוה". (של"ה הק')

המקור בפרשה: "לא עת האסף המקנה".

הוראה למעשה

ראוי לאדם כשירצה דבר מה מאנשי ביתו, שלא יכריחם על זה על צד האומר והניצוח אף כי הוא מושל בהם, עליו להשתדל לפנות אותם אל מה שירצה עד כמה שאפשר כדי שיתעוררו לזה מעצמם, כי זה יותר טוב משיעשו זה על צד האונס וההכרחי.

המקור בפרשה: "וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה" ראה כמה הרבה יעקב דברים עם רחל ולאה כדי שיתרצו בטוב לב ואף על פי ש-ה' ציוה לו שישוב לביתו. (של"ה הק')

וכל זה נגרם בגלל שלא היה בידו נזמים וטבעות, כי אילו היו לו, היה מקדש את רחל על אתר (במקום) בדיוק כפי שעשה אליעזר שקידש את רבקה ליצחק (וכפי שמבאר האור החיים הק' שאליעזר נתן לה תכשיטי כלה), ולכן היא אמרה לאחיה ואימה: "אלך – מעצמי ואף אם אתם אינכם רוצים (רש"י) כי היא היתה כבר מקודשת ליצחק.

ומכאן מובן איפוא שאם היה ליעקב נזמים וטבעות היה מקדש את רחל ולא היה צריך לעבור את הצער שנגרם לו מלבן בשל הגעתו בידיים ריקניות. (מתוך הספר "ירימם משה להגה"צ המשפיע הרב משה וובר ז"ע"א)

בסיעתא דשמיא מחידושי העורך שליט"א

שאלות קצרות ותשובות בצידן על הפרשה:

שאלה: מה הקשר בין סופה של הפרשה הקודמת לתחילת פרשתנו?

תשובה: בסופה של הפרשה הקודמת מובא שכשעשיו ראה שרעות בנות כנען בעיני יצחק אביו, וילך עשיו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל ואילו בתחילת פרשתנו כתוב שיעקב יצא מבאר שבע בכדי לעשות רצון הוריו שביקשו ממנו לשאת אישה ממשפחתה של רבקה. לכאורה שניהם עשו את אותה הפעולה מאותו המניע, אלא שאצל עשיו כתוב "וילך" היינו שעשה זאת בעצלתיים, ואילו אצל יעקב כתוב "ויצא" היינו שעשה זאת בזריזות ובעוצמה, ובזה ניכר ההבדל בין עשיו הרשע (כפי שרש"י מציין בסוף הפסוק של הפרשה הקודמת) ליעקב הצדיק.

שאלה: מה הקשר בין תחילת פרשתנו לסופה?

תשובה: בתחילת פרשתנו כתוב שיעקב פגע במקום היינו שכדי להתקרב לה' היה הוא זה שצריך לעשות את הצעד הראשון. ואילו בסופה של פרשתנו מסופר ש"ויפגעו בו מלאכי אלוקים" היינו שיעקב התעלה לדרגה כזאת שהמלאכים בקשו להתקרב אליו.

שאלה: הפסוק השני שפותח את פרשתנו, פותח בכך שלאחר שיעקב פגע במקום, הוא לן שם. ובסופו של הפסוק כתוב שלאחר שהוא לקח את אבני המקום ושם מראשותיו, הוא שכב במקום ההוא. נשאלת השאלה מה פשר הכפילות של "וילן שם" ל"וישכב במקום ההוא"?

תשובה: בתחילה יעקב התפלל בהר המוריה וביקש לאחר מכן ללון. ואולם עדיין הוא לא היה מסוגל לשכב במקום ההוא ברוגע ולהרדם. ואז הוא הבין שצריך לנקוט בפעולה מעשית בכדי שהוא ירגיש מוגן מהחיות הרעות ורק אז לשכב שם במנוחה. ולכן הוא לקח מאבני המקום ושם למראשותיו. והלימוד עבורנו מפעולה זו הוא שגם אנו בתור צאצאיו של יעקב צריכים קודם להתפלל ואז לנקוט בפעולה מעשית בכדי שנצליח להגשים את משאלותנו.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים – מרת יהודית רובינשטיין ז"ל – נפטרה בו' ניסן תשע"ג

הגערה שהצילה

לישב בבית ולא להסיר עיני ממנו, אך מה אעשה בימים הנוראים? בתפלות שחרית ומוסף בתקיעת שופר, בכל נדרי? אוי, הלב נשבר בקרבי בחשבי כי לא אוכל לצאת מן הבית, לשפוך נפשי לפני השם יתברך בבית הכנסת:

"פקוח נפש דוחה הכל – הסביר אבא וצליל קולו מחמיא – לכשיבירא בעזר ה', תוכלי לילך לבית הכנסת כאות נפשך..."

"אל תשכח להזכירו לפני הרבי... להתחנן על נפשו..." – בכתה אמא, ואבא נסע.

שכבתי במיטה עצוב ומדוכא. אמה עמדה במטבח מורטת את נוצות העופות שאחי יענקל הביא מן השוחט. בשלה גזר ל"צימעס" והכינה את מיני ה"סימנים" לשנה טובה.

מן המטבח נדף ריח מאפה מגרה. היו אלו העוגיות האהובות עלי במיוחד, אותן נוהגת אמא לאפות אך ורק לכבוד ראש השנה. עוגיות דבש וצמוקים, העשויות בטוב טעם בידיה הטובות של אמא.

"השנה – הרהרתי במר לב – לא אוכל לטעם מן העוגיות האלה..."

אוי מה טיפש קטן הייתי... ימים גדולים עומדים בשער, מרחף אני בין שערי חיים למו... ה' ירחם ועיני זולגות דמעות על העוגיות הטעימות המנועות מפי.

"אמא – קראתי בקול חלוש – מה יהא על העוגיות!..."

פני אמי קדורניות היו. "לכשתבריאי – נענעה בראשה – אאפה עבורך עוגיות כאלו."

היא החלה להתפלל בקול ובהטעמה, כמו שתפללנה נשים יהודיות מרות נפש.

בבקר של ראש השנה, לא היתה עדיין שום הטבה במצבי. אמא נטלה את מחזורת הבלה וישבה בחדרי. היא החלה להתפלל בקול ובהטעמה, כמו שתפללנה נשים יהודיות מרות נפש. מלותיה נבלעו בדמעותיה, קולה ישמע, ודמעותיה תתגלגלנה על לחיה.

בית הכנסת סמוך וממוקם היה בסמטה הגובלת עם סמטת ביתנו. אם חדדת אזניך, ויכולת לשמוע מרחוק את מילות התפילה.

שעות ארוכות התפללה אמי ביחידות, והנה עלו באזניה זעקות המתפללים האומרים "למנצח" של לפני התקיעות, בבכיות ובכונה.

משל הציתו אש בנפשה, קמה אמי ממקומה. היא החלה לשוטט על פני החדר אנה ואנה, אינה מוצאת מנוח לנפשה. עלובה זו לא יכלה לשבת בבית, בעת הקהל עומד בבית ה', מוכן ומזומן לשמוע קול שופר. כה טובבה בחדר נרגשת וסוערת, כארי בסוגרו. ולפתע פילחה מחשבה

המשך בעמוד הבא

שבעתיים מן הטפול שבימינו. הרופאים עמדו על פי רוב באזלת יד, מול מחלות שבימינו נחשבות הן קלות לריפוי וכמעט בלתי מזיקות. והימים ימי סוף אלול. קול שופר נשמע ברמה ודגים שבנהרות משוטטים במים, אנה ואנה ברעד.

הרעד והחרדה הקיפו אף את עיירתנו. כאשר הגיע שבוע שחל בו ראש השנה, ואבי לא נסע עדין לבעלזא, הופתעה אמי היקרה, עליה השלום, ושאלה את אבא על כך.

"חשבתי – הרצינו פניו – כי לא תאותי שאסע השנה, ולא עלה על דעתי להשאירך עם הילד המסוכן בבית, לבד..."

כ"ק האדמו"ר מבעלזא שליט"א הקרוי על שמו של רבי יששכר דוב מבעלזא זצ"ל

הדמעות פרצו מעיניה של אמא.

"ככה תחשוב? לא ולא! להועיל לילד ולהבריאו, יוכל רק רבונו של עולם. מה תעשה כאן בבית בימים הגדולים? אדרבה, בסתר לבי קייתי כל העת כי מנסיעתך לרבונו תצמח הישועה. תזכיר את שלום'קה לפני הרבי ותעורר את רחמי למען יברכהו ברפואה... והלא צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים" – התייפחה אמי בקול רם.

אני שכבתי בחדר השני ושבע שנותי חלפו בסחרור בעיני רוחי. החום התישני, הכאבים החלישונים, ומעבר לכך, לא יאמן, סבלתי מן הרעב... בחרפת רעב הייתי נתון... מחמת כי הרופאים אסרו על הורי להגיש לפי, כל דבר מאכל שהוא, מלבד שתיה חמה ודיסה דלילה סרת טעם וריח.

"אכילה במצב זה – הסבירו להורי הקדורניים – עצת מלאך המות היא. תקוה אחת יש לו לבנכם, אם תשגיחו עליו מכל משמר כי שום דבר מאכל, מלבד התזונה המצומצמת המותרת לו, בל יכנס לפיו..."

מתוך דמדומים שמעתי וראיתי כיצד אבא מכין את עצמו לדרך, טרם צאתו ברכני, מתאמץ להעלות ארשת שמחה על פניו העצובות. "השגיחי עליו היטב – שמעתי מזהיר את אמא – למען לא יכניס חליה לפה דבר האסור עליו..." "מילא, בימות החול – אמרה אמא – אשתדל

היה זה ליל ארוך, מאותם לילות ירושלמיים סתוניים, השעה המאוחרת לא יכלה להם למתמידים הצעירים שישבו בצוותא סביב הגמרות העבותות בבית המדרש השכונתי. אך הנה צלצל השעון צלצול משמעותי. בלא חמדה סגרו הנערים את הגמרא, פניהם משולהבות ולחיייהם עדיין סמוקים היו מרתחת אוריתא.

ובשעה שהיה מספר הדברים ומתארם לפני קהל שומעיו, נדמה היה למאזינים כי התמונה קמה כמו חיה נצבת

לפתע צדו עיניהם את דמותו של רבי שלום. חסיד בעל זקן ארוך יורד כשגל על פי מדותיו. למרות גילו המופלג, עדיין לא נס לחו ולא כהו עיניו. חיוך מלבב שפוך תדיר על זויות פיו, כעין דרישת שלום קסומה מימים עברו. "רבי שלום – התחננו הנערים – ספר נא לנו משהו..."

כי בנוסף למעלותיו, בהיותו חסיד בר אוריין וירא שמים, מלא וגדוש בתורה ובחסידות, מצטיין היה במעלה נוספת והיא המחשת עובדות וסיפורים שחווה על בשרו, היה להן עד, או שמען באזניו. ובשעה שהיה מספר הדברים ומתארם לפני קהל שומעיו, נדמה היה למאזינים כי התמונה קמה כמו חיה נצבת מוחשית וניתנת למשוש, ולא עוד, אלא שהם עצמם שותפים ברקמת הספור החי והמלבב.

אף עתה חיך במאור פנים אל הנערים הרכים בשנים ומופלגים במדע התורה, נעתר להפצרותיהם וישב עמם לשולחן אשר באחת הפינות בבית ה'.

להוות ולתוגת הורי, נדבקתי במחלה אימה זו

"ילד הייתי עדיין בימים ההם – שטפה דמעה את עיני הזכות – ובאותה עת התגוררנו בעירה קטנה בגליציה. אבי זכרונו לברכה, חסיד נאמן היה לאותו צדיק אשר גליציה היהודית כפופה היתה למרותו, הלא הוא רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע."

מדי חג בחגו נהג אבי לנסוע לבעלזא להסתופף בצלא דמהימנותא. הדרך הארוכה, לא הרתיעתו. כפי שלא הרתיעה את שאר חסידיו הנאמנים שהיו עולים להסתופף בצלו, מקרוב ומרחוק. באותה שנה בה אנו סחים, חליתי, לא עליכם, קשות. מגפת טיפוס רחמנא לצלן השתוללה בעיירה, הפילה חללים ואימה על החיים. אף אני הקטן, להוות ולתוגת הורי, נדבקתי במחלה אימה זו. תרופות אנטיביוטיות למיגור חידקים, לא היו עדיין בנמצא. הטיפול בחולים, קשה היה

הגערה שהצילה - המשך מעמוד קודם

במוחה. על יד ביתנו מתגוררת משפחת איכרים פולנית. הבת הגדולה עוזרת היתה מידי פעם לאמי בנקיון הבית, תמורת תשלום כלשהו. היא תכנס אל הגויה ותבקש ממנה כי בתה הגדולה תבוא להשיג עלי, עד תום התקיעות... רעיון זה הפיח בה חיות. היא נגשה אל מטתי, ובראותה כי רדום אני, לא חששה להשאירני ללא השגחה, מספר שניות. אכן, שבה כעבור זמן מה, ובעקבותיה, בתה הגדולה של האיכרה, שהבטיחה לאמי להשיג עלי מכל משמר. "את התשלום תקבלי אחרי החג." - הבטיחה אמא לגויה.

אמא יצאה לבית הכנסת ואני נותרתי להשגחתה של הגויה.

ובבית הכנסת חשה אימי כמחותנת אמיתית. מקור דמעותיה נפתח מחדש, ולבה הכאוב נשפך לפני השם יתברך בבית ה'. הקלה רבה חשה בעת ששמעה את התקיעות. ברוך השם - הרהרה - שלא הפסידה את המצוה הנדירה והיקרה. אף כאשר הסתיימו צלילים אחרונים של קול שופר. והקהל החל קורא מלה במילה, אחר הבעל תפלה, את הפסוקים המעודדים והמרוממים את הרוח, צר היה לאמא לעזוב מהר כל כך את בית ה'. איכה תשב נפש ישראל ספונה בביתה בימים נוראים אלו? ימי דין ורחמים אשר המלך שרוי במחצתנו - פול רק לרגליו, ואסוף אוצרות של חיים וברכה, לכל המשפחה, עבור השנה כולה...

ואמא העלובה עשתה חשבון נפשה והחליטה להשאר גם למוסף, "מילא - חשבה - עוד מחצית השעה אוכל להעדר מן הבית... והלא אחרי ככלות הכל נתון החולה להשגחתה של הגויה..."

שקט הוא ושליו, לא זיק לו כלל להוותר כמחצית השעה לבד

כל תינוק יהודי מכיר ויודע את הספור אודות

בשורה משמחת ומרנינה

הספר שמובטח שבסייעתא דשמיא
יביא ברכה ושמירה לכל בית בישראל

לקראת הימים הבאים
עלינו לטובה, חובה וזכות
להביא לכל בית בישראל

את הספר
"ירים משה"

על התורה, על פרקי אבות ועל
המועדים של הגה"צ המשפיע

רבי משה וובר זי"ע

אשר בו שזורים סיפורים מדהימים
ומרתקים בליווי תמונות מרהיבות עין

ניתן בעז"ה לרכוש את הספר
בחנויות הספרים המוכרות
וגם בטל. 058-5828284

רבי אלחנן ממגנצא שבהיותו יניק וחולה, נשאר בבית, בראש השנה, תחת השגחתה של האומנת הנוצרית. בהיות בני הבית בבית ה', גנבה האומנת את הילד והעבירנו לעיר אחרת, שם גדלה אותו כנוצרי. בהיותו בעל כשרון אדיר, גדל והיה לחשמן ואף לראש כמורה נתמנה עד שנתוודע לאביו, בדרך מופלאה כאשר זה בא לפניו, לפני ההגמון, לבטל גזרה מרה מעל אחינו בני ישראל. אז, מספר הסיפור הנודע, זנח ההגמון את הדת הנוצרית, ושב בסערה אל צור מחצבתו. אף חיבר, לפי המסורת, את הפיוט המתחיל בשמו - "אל חנך".

רבי שלום סקר את פנינו הנפחדות, חייך חיוך מרגיע בהמשיכו - לי לא קרה, חלילה, ספור נורא שכזה, הגויה לא חטפה אותי. אך סיפור חמור אחר התרחש באותה שעה שאמי נעדרה מן הבית.

עוד הגויה יושבת ומשגיחה עלי, התפרצה האימא שלה החדרה והזעיקתה: "אבוי! הפרה ברחה מן הדיר! רוצי לכוון זה ואני ארוץ לכוון הנגדי, שמה יעלה בידינו לתפסה..."

"והילד החולה מה יהא עליו?" - שאלה הנכרית. אמא הביטה בי במצודד והשיבה: "שקט הוא ושליו, לא זיק לו כלל להוותר כמחצית השעה לבד.. רק נתפוס את הפרה ותשובי למשימתך. איש לא ידע מאומה".

נותרתי לבד, לראשונה אחרי שבועות ארוכים, החופש המוזר הזה קסם לי. ההשגחה התמידית היתה לי לזרא. רגעים אלו - חשבתי בראשי הקודח - מן הראוי לנצלם למשהו מועיל. אל ידון הבריא את החולה והשבע את הרעב - המשיך רבי שלום את סיפורו המרתק - ילד קטן הייתי, חלוש ורעב. מחשבה אחת נקרה בראשי: עלי לנצל את הרגעים היקרים אשר לרשותי כדי להשיב, אחת ולתמיד, את רעבוני. פשוטו כמשמעו!

המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ז

אף פעם לא מאוחר המשך מעמוד ראשון

שמתגוררת איתנו בבית האבות והיא הגיבה למראה התמונה במשפט הבא: "אם אתה הנחת תפילין, המשיח כבר יכול להגיע." התרגשתי מאוד לשמע הדיבורים הללו ואז הפנמתי את מה שחז"ל אמרו: "מגלגלים זכות ליום זכאי" - הלא הוא ה' בכסליו.

י"ב ו'ב' אל"ף

הזמנתי לחדר האוכל שם העניקו לי שעון ובכך הסתכמה כל חגיגת הבר מצוה שלי. במהלך כל שנות חיי כשהציעו לי להניח תפילין, דחית את ההצעה. ואולם כעת אני שמח שסוף סוף הנחתי לראשונה בחיי תפילין. לאחר שיהודה הצטלם כשהתפילין עליו, הוא שלח את התמונה לאשתו

היה נוהג לזמן לביתו יהודים שכאלה, בכדי להניח להם תפילין, ולקרנם לאבינו שבשמים. תוך כדי הנחת התפילין אמר לי אחד מהם ששמו יהודה, את הדברים הבאים: "אני בן 81, וזוהי הפעם הראשונה בחיי שהנחתי תפילין. בילדותי התגוררתי בקיבוץ וכשמלאו לי 13 שנים,

הדיסק שישנה בעזרת ה' יתברך את חייכם לטובה.

בימים אלה יצא לאור הדיסק "שמעו ותחי נפשכם" על חמשה חומשי תורה בליווי נעימות חסידיית מפורסמות.

המלקט: המשפיע הגה"צ רבי משה וובר זי"ע. א. העורך והמגיש: תלמידו כבנו הרב עדו ובר שליט"א ניתן להשיג דיסק זה במחיר סימלי ברשת חנויות גל-פז.

הודעה חשובה

המעוניינים להגיע לקבלת הקהל של הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זי"ע"א בכדי להיוועץ בענייני מציאת הזיווג, שלום בית, חינוך ילדים ופרנסה על פי תאריך לידתם ושמותיהם,

יתקשרו לטל. 02-5828284

תיקון החיד"א להצלחה, רפואה, פרנסה ומציאת הזיווג - טל' 02-5828284

עלון זה יוצא לאור לזכרו של נסים בן נוריה נסים ז"ל - נלב"ע כ"ח באדר תשע"ח